

[Poulsgaard]

stedfortræder, men jeg tror nok, at hr. Erling Olsen ved, hvad han snakker om, og der kom ikke noget klart signal. Hvad vil socialdemokratiet? Er de med på det forslag, eller er de ikke? Det, fru Dorte Bennedsen har sagt i det pæne hæfte, vi har fået tilsendt, er jeg enig i. Hun siger, at hun går ind for central styring af gymnasier. Det gør vi også, men jeg har godt se, at så har ministeren intet flertal – ja, jeg ved ikke, om de grønlandske og de færøske mandater kan bruges, de kan selvfølgelig bruges til meget. Hvis de også bruges, kan det være, at ministeren får flertallet hjem, men ellers kan det komme til at halte med flertallet, og det ved ministeren godt.

Jeg har tit beundret ministeren. Jeg har med interesse læst nogle af de bøger, ministeren har skrevet. Han er en god skribent, og han har en livlig fantasi, og det skader ikke, at man har lidt fantasi, når man er skribent.

I sin fremsættelse kommer ministeren vidt omkring. Han får det f.eks. til, at dette er en forenkling, og samtidig skriver han om tjenestemænd, der er ansat i gymnasiet, at de, der ikke ønsker at flytte med over til amterne, bare kan forblive ansat i staten. Hvordan i himlens navn man får det til en forenkling, kan jeg med min bedste vilje ikke se. Med den utryghed, der er ved ansættelse i amtskommunerne i øjeblikket og i det hele taget i skolevæsenet – vi kan jo se den faldende tilgang af elever til gymnasiet – tror jeg nok, at de fleste alligevel vil foretrække at blive i staten. Hvordan ministeren kan få det til en forenkling, er jeg spændt på at høre.

Jeg tror ikke, at jeg behøver at fortsætte ret meget længere; jeg tror nok, at ministeren har forstået signalerne. Hvis vi skal støtte dette forslag, så skal der ændres betydeligt på det. Så skal vi have en garanti. Man kunne godt tænke sig den situation, nu hvor der begynder at mangle gymnasieelever, at amterne vil holde strikte på, at de elever, der bor i det amt, også skal gå i skole i det amt. Det kunne godt være, at der lå et gymnasium i udkanten af et amt, så det ville være bedre både af praktiske og af andre grunde og mere fornuftigt, at eleven gik i et andet amt. Vi skal i hvert fald have det smidiggjort, men som det ligger i øjeblikket, er vi ikke særlig begejstrede for lovforslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS vender sig imod dette forslag. En del af styrken ved det nuværende gymnasium er, at der via statsskolernes normdannelse sikres et fælles niveau, hvor studentereksamen og HF i dag har en fælles standard. Eleverne har, uanset hvor i landet de måtte bo, eller hvor de måtte flytte hen, sikkerhed for de samme faglige vilkår. Denne fælles standard vil blive sprængt ved en decentralisering som den, der skitseres her.

Det kunne bl.a. betyde, at der på baggrund af forskellige økonomiske og politiske vurderinger og prioriteringer i de enkelte amter ville blive taget beslutninger, som gav uensartethed både pædagogisk og fagligt, og der kunne så sås tvivl om studentereksamen som adgangsgivende eksamen med et generelt accepteret fælles fagligt niveau. Det kunne betyde nogle ekstra skærpede adgangsbetingelser til de videregående uddannelser. Og hvordan vil mulighederne for den fortsatte forsøgsundervisning så egentlig være? Hidtil er det stort set kun statsskolerne, der har givet muligheder for at etablere gymnasie- og HF-forsøg. Hvad med klassekvotienterne, holdstørrelserne, antallet af lektioner, grene, undervisningsmidlerne osv., hvis dette lovforslag blev vedtaget?

Af bemærkningerne til lovforslaget kan man se, at undervisningsministeren mener, at det er vigtigt at videreføre uddannelsernes faglige indhold og standard på et eller andet ensartet niveau. Når man har konstateret det, må man læse en masse måske'er, forstået på den måde, at ministeren forudsætter ditten, dutten og datten; men hvordan de dér mange »jeg forudsætter« bliver til en lovhjemlet garanti for bevarelse af det nuværende undervisningsniveau og udbud af fag, siges der ikke en disse om. Det er i sin konsekvens en masse ordgejl uden reelt indhold, hvor de smukke forudsætninger blot blaftrer i den tomme luft.

I øjeblikket har vi direkte ministeransvarlighed over for folketinget, hvad angår den forvaltning, der foregår på gymnasieskoleområdet. Der er nogle grænser for, hvor mange man kan putte ind i de enkelte klasser, hvilket undervisningsministeren søgte at lade som om han ikke vidste noget om eller lade som om at man bare kunne sprænge, da han med sit berømte reklameslogan: »Der er al-